

בש"פ 7014/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7014/15

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט ב' שגיא) במ"ת 46444-8-15 מיום
1.9.2015

בשם העורר: עו"ד שחר מנדלמן

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ב' שגיא) לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים
נגדו.

הרקע העובדתי

נגד העורר הוגש כתב אישום האוחז 4 אישומים שעניינם עבירות מין ואלימות שביצע לכאורה העורר כלפי 4 מתלוננות. עיקרי
האישומים יפורטו להלן.

האישום הראשון

עמוד 1

1.

לפי האישום הראשון, ביום 21.4.2014 בשעות הערב התקשר העורר ל-ק' שעמה הייתה לו היכרות מוקדמת וביקש כי תמסור לו את כתובת מגוריה המדויקת. ק', שלא חפצה בכך שהעורר יגיע לבקרה, נמנעה מלשלוח לו את כתובתה. חרף כך, העורר, שזכר היכן ק' מתגוררת, הגיע סמוך לדירתה. כשהגיעה ק' לרחוב שבו התגוררה היא פגשה בעורר. השניים עלו לדירתה כשבנה בן ה-5 של ק' ישן על כתפה. לאחר שהשכיבה ק' את בנה לישון בחדר הסמוך שוחחו השניים ושתו משקה אלכוהולי. במהלך השיחה ניסה העורר לנשק את ק' על פיה, אך זו סירבה. העורר תפס את ק' בפניה וניסה לנשקה בכוח, אך היא סירבה בשנית. בשלב זה איים העורר על ק' כי אם לא תבוא עמו לחדר השינה הוא יספר לבן זוגה לשעבר כי קיים עמה יחסי מין. ק' עמדה בסירובה, אך אז הקים אותה העורר משיבתה וגרר אותה בכוח לחדר השינה תוך ש-ק' מתנגדת וצועקת. העורר הורה ל-ק' להתפשט ולשכב בסמוך אליו והיא מילאה אחר הוראותיו. בשלב זה ניסה העורר להחדיר את איבר מינו לאיבר המין ולפי הטבעת של ק', כשהוא שב והופך אותה לעתים על בטנה ולעתים על גבה. במהלך ניסיונותיו להגיע לחדירה מלאה היכה העורר את ק' בחוזקה בפניה, ולא חדל ממעשיו אף שציינה כי הוא מכאיב לה. לאחר זאת הורה העורר ל-ק' לבצע בו מין אוראלי. ק' עשתה כן נוכח פחדה מהעורר ומשום שבנה ישן בחדר הסמוך.

במסגרת אישום זה מיוחסות לעורר עבירות של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ומעשה סדום בנסיבות אינוס לפי סעיף 347(ב) לחוק בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק (מספר עבירות).

האישום השני

2.

לפי אישום זה, ביום 25.4.2014 או בסמוך לכך שלח העורר הודעה ל-מ' באמצעות הפייסבוק וביקש להכירה. מ', שהעורר היה זר לה, התעלמה מהודעותיו. למחרת ירדה מ' לטייל עם כלבה, כשלפתע הגיח העורר מאחוריה. העורר החל לשוחח עמה אך היא התעלמה ממנו עד שלא הבחינה בו עוד. העורר המתין ל-מ' ליד בנין מגוריה. כשפגשה בו שם מ' היא התעלמה ממנו פעם נוספת ועלתה במדרגות לעבר דירתה. העורר התחקה אחריה וכשהגיעה מ' לפתח דירתה היכה אותה העורר פעמיים בחוזקה בפניה וניסה לדחוף אותה לתוך הדירה ולהיכנס עמה פנימה. מ' נאבקה בעורר והצליחה להדפו החוצה ולסגור את הדלת אחריה. העורר המשיך וניסה לפתוח את הדלת וחדל מכך רק כשצעקה מ' כי תקרא למשטרה.

בגין אישום זה יוחסו לעורר עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק; ופגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות).

האישום השלישי

3.

על פי האישום השלישי - בנוסחו המקורי ולפני תיקון כתב האישום, כפי שיפורט להלן - במהלך חודש ינואר 2015 או בסמוך לכך התפתחה בין העורר לבין ר' מערכת יחסים זוגית. ביום 5.3.2015 נפגשו השניים בביתו של העורר. בסמוך לשעה 01:00 ביקשה ר' לחזור לביתה. העורר ביקש כי תבוא למיטתו, ומשעשתה כן - ביקש שתוריד את חולצתה. ר' סירבה, ואז ניסה העורר להפשיטה בכוח והכה אותה פעמיים בחוזקה בפניה. לאחר זאת איים עליה כי יכה אותה אם לא תיאזר להוריד את חולצתה. בשל פחדה מהעורר מילאה ר' אחר הוראותיו. העורר הכה אותה מספר מכות נוספות בפניה והורה לה להוריד גם את חזייתה. לאחר

עמוד 2

שבדק העורר כי דלת הדירה נעולה הוא החל לגעת ב-ר' בחזה, ומשבקשה פעם נוספת לשוב לביתה היכה אותה כמה פעמים בפניה. העורר השכיב את ר' על גבה וניסה להוריד את מכנסיה, וכשזו התנגדה היכה אותה שוב בפניה ובגבה. השניים עברו לסלון, לבקשת העורר. ר' החלה לבכות ולרעוד וסירבה לקבל כוס מים שהביא לה העורר. בתגובה היכה אותה העורר במרפקו. בעקבות המכה נשפכו המים מן הכוס. העורר פנה אל המתלוננת והורה לה להביא מגבת ולנגבו באומרו: "את חיילת שלי". ר' עשתה כך. לאחר זאת חשה ר' ברע, והעורר הגיש לה כפית ובה סוכר. מעט מן הסוכר נשפך על חזה של ר', והעורר ליקק אותו מגופה ובהמשך סטר לה בפניה וליטף אותה בחזה. כשביקשה ר' שוב כי העורר ישחררה הלה נעתר לבקשה, אך איים עליה כי אם תתלונן על מעשיו במשטרה הוא "ישב" (קרי, יישא בעונש מאסר בפועל) ואז יאתרה. כתוצאה מהתקיפה נגרמו ל-ר' חבלות בפניה ובגבה.

לאחר יום 5.3.2015 פנה העורר אל ר' פעמים רבות והפציר בה כי תסלח לו. ביום 21.3.2015 בשעה 21:00 או בסמוך לכך נפגשו השניים בבר בעיר רחובות. העורר התנצל על מעשיו, אמר ל-ר' כי הוא אוהב אותה ואף הבטיח כי יפצה אותה. במהלך הערב התקבלה הודעה במכשיר הטלפון הנייד של ר' והעורר שאלה עם מי היא משוחחת. בין השניים התפתח עימות שבמהלכו דרש העורר מ-ר' כי תמסור לידיו את מכשיר הטלפון שלה אך זו סירבה. אז איים העורר על ר' כי אם לא תמסור לו את המכשיר הוא ידקור אותה בכל חלקי גופה. ר' נמלטה לכיוון בר אחר בעיר וביקשה מהמאבטח בכניסה לסייע לה. במקביל התקשרה ר' למשטרה, והעורר עזב את המקום.

במסגרת אישום זה יוחסו לעורר בתחילה עבירות של מעשה מגונה תוך גרימת חבלה גופנית לפי סעיף 348(ב) בנסיבות 345(ב)(3) לחוק; מעשה מגונה תוך שימוש באיומים לפי סעיף 348(ג1) לחוק; ומספר עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק.

האישום הרביעי

4. כעולה מאישום זה, ביום 18.7.2015 בשעה 03:00 או בסמוך לכך יצאה נ', אשר לא הכירה את העורר, ממקום עבודתה בתל אביב, וצעדה ברגל לכיוון ביתה. בשלב מסוים החל העורר עוקב אחריה. נ' נכנסה לבניין מגוריה וסגרה אחריה את דלת הבניין. העורר נכנס אחריה, קילל אותה ותפס אותה בשערה. נ' צרחה, אך העורר הורה לה "לסתום את הפה" ולהיות בשקט. העורר אחז ב-נ' בשערה בעודה שוכבת על הקרקע, בעט בה בפניה, הכה אותה במכות אגרופ וגרם לה לחבלות בפנים. המתלוננת קראה לעזרה אך העורר הורה לה להיות בשקט. נ' הצליחה לזחול אל מחוץ לבניין לעבר עוברי אורח, אך העורר המשיך להכותה והורה לה לשוב לבניין. שכנים ועוברים ושבים אשר שמעו את זעקותיה של נ' נחלצו לעזרתה. בתגובה חדל העורר ממעשיו ונמלט מן המקום.

הוראות החיקוק שלפיהן מואשם העורר באישום זה הן תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק ופגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות.

הליכי המעצר

5. בכל ארבעת תיקי החקירה הנוגעים לאישומים שנסקרו לעיל נעצר העורר לצורך חקירה ושחרר לאחר מכן בתחנת

המשטרה. לאחר הגשת התלונה העומדת ביסוד האישום הרביעי – תלונתה של נ' – בחנה הפרקליטות את תיקי החקירה באופן מרוכז, בחינה שלימדה, לשיטתה, על דמיון רב בין המעשים השונים. בתום בחינה זו הוגש כתב האישום על ארבעת אישומיו. בנקודה זו אבקש כי השתלשלות זו תובא לידיעת גורמי האכיפה המוסמכים על מנת להבטיח – בהיבט המערכתי – כי יהא מי שיבחן מ"מבט על" בזמן אמת תלונות דומות ביחס לאותו חשוד.

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום התבקש מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. הליכי המעצר פורטו בהרחבה בבש"פ 5935/15 זליג נ' מדינת ישראל (7.9.2015)). בתמצית ייאמר כי גם לאחר הגשת כתב האישום העורר לא נעצר, ורק בהמשך נעצר עד להחלטה אחרת. על החלטה זו הוגש ערר שתוצאתו ההחלטה בבש"פ 5935/15 הנזכר לעיל, אשר נדחה בהחלטת השופטת ד' ברק-ארז. שאלת קיומן של "ראיות לכאורה" למעצר העורר נבחנה בדיון שנערך ביום 9.9.2015, שלאחריו, ביום 24.9.2015, ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי שהיא שעומדת במוקד ערר זה.

7. בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ב' שגיא) מצא כי קיימות ראיות לכאורה למעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, וזאת אף שנקבע כי ישנה "חולשה ראייתית מסוימת" ביחס לאישום השני והרביעי. אשר לאישום הראשון נקבע כי די בהודעות המפורטות של ק' כדי להוות בסיס ראוי לאישום זה, שאליון מצטרפות הודעות שמסרו שתי חברותיה, מ' ו-פ', שלהן סיפרה ק' על מה שאירע. בית המשפט עמד על כך שישנן "סתירות" נטענות בין גרסת ק' לבין גרסת מ' (למשל ביחס לשאלה אם התקיימה חדירה מלאה), אך קבע כי אלו הן בגדר "שינויים טבעיים והגיוניים" שאינם פוגעים בתשתית הראייתית. ביחס לאישום השני נפסק כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אישום זה, אך ניתן להצביע על קושי ראייתי הנובע מתיאור חיצוני שמסרה מ' אשר אינו תואם בהכרח את נתוניו של העורר. יחד עם זאת, הוטעם כי יש לזכור כי מדובר באירוע מפתיע ומבהיל, אשר התרחש בשעת ליל מאוחרת על כל המשתמע מכך. לעניין האישום השלישי צוין כי הודעותיה של ר' הן מפורטות הכוללות פרטים רבים; וכי הן מתיישבות עם תמונת החבלות שנגרמו ל-ר' ועם תכתובות "WhatsApp" בינה לבין העורר. לבסוף, לגבי האישום הרביעי הודגש כי המחלוקת אינה מתמקדת בשאלה אם נ' נפלה קורבן לתקיפה אלימה אלא בשאלת זיהויו של העורר כתוקף. בית המשפט עמד על כך שנראה שקיימת חולשה ראייתית בראיות התביעה ביחס לאישום זה. הגם שברור ש-נ' חוותה אירוע מבהיל שבמהלכו כמעט שלא נחשפה לפניו של התוקף, היא ציינה בהודעתה כי היא יכולה לזהותו; וחרף זאת – זיהתה אדם אחר. אמנם, כך בית המשפט, אותו אחר שזיהתה נ' "דומה מאד" לעורר, אך עדיין "לא ניתן להתעלם מתוצרי פעולה זו". בצד זאת צוין כי העורר נכח באותו אזור גיאוגרפי בשעה הרלוונטית; כי תוארו פרטים מסוימים (אך לא בהכרח ייחודיים) המתיישבים עם מראהו ולבושו; וכי היו "שינויים לא מבוטלים" בגרסת העורר, שהם בעלי פוטנציאל חיזוק לתזת התביעה.

8. עד כאן החלטת בית המשפט. להשלמת התמונה יצוין כי שלושה ימים עובר למתן החלטה זו הודיעה התביעה על תיקון כתב האישום ביחס לאישום השלישי, תוך המרת העבירות שיוחסו לעורר – מעשים מגונים תוך גרימת חבלה ואיומים – בעבירות של אינוס ומעשה סדום בנסיבות של אינוס. על פי כתב האישום המתוקן, במהלך האירוע שתואר באישום המקורי ביצע העורר ב-ר' מעשה סדום בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה בניגוד להסכמתה ותוך שימוש בכוח; ובהמשך אנס אותה בניגוד לרצונה. כעולה מהחלטה נוספת שניתנה ביום 24.9.2015, עוד קודם למתן ההחלטה המפורטת שתוארה לעיל ביקשה התביעה שהות כדי להשלים את הטיעון ביחס לאישום השלישי, אך בית המשפט קבע כי יש מקום ליתן את ההחלטה האמורה כפי שנכתבה.

9. ביום 7.10.2015 נערך דיון שבו נשמע טיעון לעניין קיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישום השלישי בנוסחו המתוקן. בסופו של דיון זה קבע בית המשפט כי קיימת תשתית ראייתית הולמת גם ביחס לאישום השלישי בנוסחו זה. בהחלטתו ציין בית המשפט כי הודעותיה של ר' מתיישבות עם עדותו של עד אשר שמע את הדברים ממנה; כמו גם עם עדותה של עדה אחרת אשר תיארה את אופן הגעתה של ר' לעבודה ואת שסיפרה לה ר'. עד נוסף, בתארו דברים שמסרה לו ר', ציין כי נאמר לו שהאונס בוצע תוך איום בסכין. בא כוחו של העורר טען כי מדובר בפרכה משמעותית המשליכה על מהימנות הגרסה כולה. טענה זו נדחתה על ידי בית המשפט. צוין כי גם אם מדובר בנתון שבית המשפט שדן בהליך העיקרי יצטרך להידרש אליו, אין מדובר בפרכה השומטת את הקרקע תחת התשתית הראייתית הקיימת. נוכח כל אלה נקבע, כאמור, כי ישנה תשתית ראייתית מספקת גם לנוסחו החדש של אישום זה.

בסיומה של החלטה זו נדרש בית המשפט לשאלת קיומה של חלופת מעצר. נקבע כי אין בחלופת מעצר כלשהי כדי להפיק את החשש מפני העורר, אשר כתב האישום מיחס לו עבירות מין ואליומות כלפי 4 נשים שונות, על פני תקופה ובנסיבות שונות. בנסיבות אלו לא ראה בית המשפט לנכון להפנות את העורר לשירות המבחן והורה על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

מכאן הערר.

טענות הצדדים

10. העורר מכון עררו לקביעות בית המשפט לעניין קיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישומים השני, השלישי והרביעי; כמו גם להחלטה שלא להידרש לתסקיר מעצר עובר להחלטה על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו. תחילה לטענות הנוגעות לקיומן של ראיות לכאורה. בעניין האישום השני סבור העורר כי קביעת בית המשפט כי קיימת בעניין זה חולשה מסוימת - שגויה, שכן לא הוצגו כל ראיות לכאורה לתמיכה באישום זה. העורר סבור כי הוא מסר גרסת אליבי סדורה שעיקרה כי במועד הרלוונטי הוא לן בדירתו של חברו עידן דוד (להלן: דוד) יחד עם חבר נוסף - שמואל בן זהב (להלן: בן זהב). שני אלה, כך העורר, אימתו את דבריו. עוד נטען כי תיאורה של מ' את תוקפה שונה בתכלית מזה של העורר - שאינו שחום וגובהו אינו 1.60 מטר; וכי כעולה מתמונת מעצרו של העורר, זקן עיטר את פניו - פרט משמעותי שלא נזכר בהודעותיה של מ'. גם בעניין האישום השלישי נטען כי לא התגבשה תשתית ראייתית מספקת. העורר עמד על כך שלאחר יום 5.3.2015 החל להתנהל בין ר' לבינו משא ומתן שבמהלכו דרשה ממנו ר' תשלום, שאחרת תתלונן כי תקף אותה; ובהמשך אף נפגשה עמו בבר בעיר. לעמדת העורר, קושי מרכזי נוסף הוא הודעתו של א', בן זוגה לשעבר של ר', אשר תיאר כי ר' סיפרה לו כי נאנסה תחת איומי סכין. תיאור דרמטי זה אינו פרט עובדתי זניח, אך זכרו לא בא בהודעותיה של ר'. אשר לאישום הרביעי גורס העורר כי נ' ציינה בהודעתה כי תוכל לזהות את תוקפה, ברם במסדר זיהוי תמונות שנערך לה זיהתה באופן פוזיטיבי אדם אחר. לדברי העורר, יש אף ליתן משקל לכך ש-נ' לא הזכירה בהודעתה קעקועים בולטים על שתי ידיה, שלא ניתן שלא להבחין בהם. לכל אלה מוסיף העורר כי עד אחר לאירוע, שלומי לוי (להלן: לוי), תיאר את התוקף כ"שחום" - צבע עור השונה בתכלית מצבע עורו של העורר; כי מעתקי טביעות אצבעות שנדגמו מזירת האירוע לא תאמו לטביעות אצבעותיו; וכי במועד הרלוונטי הוא שהה עם אחיו ועם כמה חברים בבר בתל אביב - גרסה שאומתה על ידי האח ואחד החברים, מתי אפללו (להלן: אפללו). לבסוף נדרש העורר לקביעת בית המשפט קמא שלפיה אין להידרש לתסקיר מעצר בעניינו. העורר מציין כי אין לחובתו הרשעות פליליות קודמות, כי הוא שירת שירות צבאי מלא וכי הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי תוך שמירה על יציבות תעסוקתית. בנסיבות אלו

נטען כי היה מקום לבחון את שחרורו לחלופת מעצר – בבית הוריו בבת ים ובפיקוח אלקטרוני.

11. בדיון לפני התנגדה באת כוח המשיבה לקבלת הערר. אשר לאישום השני נטען כי טענת האליבי הופרכה על ידי חברו של העורר בן זהב אשר מסר במשטרה כי שהה עם העורר, אך זה עזב בשלב מסוים. על כן, הייתה לעורר ההזדמנות לבצע את המעשים. לגבי האישום השלישי צוין כי מדובר במתלוננת שהכירה את העורר; כי קיימות הודעות "WhatsApp" התומכות בגרסתה; וכי שוטרים שהוזמנו למקום לאחר הפגישה בין השניים בבר דיווחו על מצבה הנפשי. אשר לאישום הרביעי הודגש כי העורר נתפס כשהוא נמלט, לבוש בגדים דומים לאלה שאותם תיארה נ' כבגדים שלבש תוקפה ו"מתנשף, מזיע ומריח מאלכוהול". לטענת המשיבה, בית המשפט קמא אמנם הצביע על קשיים מסוימים בחומר הראיות, ברם יש לבחון את הראיות על רקע כלל האישומים נגד העורר. עוד הודגש כי המסוכנות הנשקפת מן העורר רבה, שכן מדובר ב-4 אירועים דומים שמלמדים על עוצמת הדחפים של העורר ועל תחכום מצדו. לבסוף ציינה באת כוח המשיבה כי "חיבור הקצוות" בין האישומים השונים נעשה בדיעבד, ועל כן ברי כי אין מדובר בניסיון "לכוון את המטרה" לכיוון עורר.

דיון והכרעה

12. כידוע, כדי להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים נגדו נדרש בית המשפט לבחון אם קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו (סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996) (להלן: חוק המעצרים)). בשלב זה על בית המשפט להשתכנע כי הראיות נושאות פוטנציאל הוכחתי המבסס סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם במשפטו, וזאת לאחר שהראיות יעובדו במהלך המשפט ויעברו את כור ההיתוך של מבחני הקבילות (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148-149 (1996)). בחינה זו אינה דורשת הוכחה ברמת הסתברות של מעל לכל ספק סביר, אלא מסתפקת בבחינת הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה הגולמי (בש"פ 6910/13 מדינת ישראל נ' קבלאן, פסקה 12 (17.10.2013)). בשלב מקדמי זה אין בית המשפט נדרש לעמוד על משקלן של הראיות או לקבוע ממצאים בשאלת מהימנותם של העדים כפי שנעשה בהליך העיקרי, וזאת כל עוד לא ניכרות פרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 612/15 מידברג נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (5.2.2015); בש"פ 6056/14 נחמן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (23.9.2014)).

לאחר קריאת הערר ולאחר שבחנתי את חומר הראיות בקפידה והאזנתי לצדדים בדיון שהתקיים לפני נחה דעתי כי דין הערר להידחות. אפתח את הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ביחס לכל אחד מן האישומים, ולאחר מכן אדרש לשאלת חלופת המעצר. אזכיר כי העורר אינו משיג על החלטת בית המשפט קמא ביחס לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האישום הראשון.

ראיות לכאורה

האישום השני

13. אישום זה מייחס לעורר עבירות של תקיפה סתם ופגיעה בפרטיות. להשקפתי, התשתית הראייתית הקיימת באישום זה, אף אם יש בה חולשה מסוימת, עומדת ברף הראייתי הדרוש לצורך מעצר עד תום ההליכים. גרסתה של מ' עולה בעיקר מההודעות שמסרה במשטרה. בהודעתה מיום 27.4.2014 תיארה מ' בפירוט כיצד הכירה את העורר יום קודם לתקיפה בפייסבוק, לאחר ששלח לה הודעה (העורר הודה בכך ששלח ל-מ' הודעה בפייסבוק יום או יומיים לפני האירוע הנטען; ראו הודעתו מיום 11.5.2014, ש' 7-5, ש' 22-23); כיצד ירדה לטייל עם כלבה והבחינה בעורר, ומשזה ניסה לשוחח עמה התעלמה ממנו; וכיצד לאחר מכן "נעלם" העורר והמתין לה ליד פתח ביתה, ואז – לאחר שפתחה את דלת דירתה – "הוא נתן לי כאפה בפנים פעמיים וניסה בכוח לדחוף אותי לתוך הדירה בכדי להיכנס, דחפתי אותו בחזרה החוצה וטרקתי את הדלת והוא עדיין ניסה לפתוח אותה, צעקתי לעברו שאני מזמינה נידת ובקשתי ממנו לעזוב" (הודעת מ', ש' 10-12).

14. תימוכין לגרסה זו ניתנת למצוא בהודעה שהעלתה מ' לפייסבוק, אשר עותק ממנה נמצא בתיק החקירה, שבה סיפרה את שאירע לה והזהירה מפני העורר; ובקרתו הפיזית של העורר למקום מגוריה של מ' במועד האירוע (כעולה ממזכר שחיבר מפקח אברהם פדר ביום 24.3.2015, שנמצא בחומר החקירה ושנתמך במפות רלוונטיות, הדירה שבה לן העורר בערב האירוע מצויה כ-850 מטר מביתה של מ' – מרחק של 11 דקות הליכה). עוד ראוי לציין כי העורר מסר אמנם גרסת אליבי במשטרה, אך גרסה זו אינה נקייה מספקות. שני חבריו של העורר, דוד ובן זהב, מסרו הודעות במשטרה. בעוד שדוד אמנם ציין כי "למיטב זכרונו" לא עזב העורר את הדירה (הודעת דוד מיום 24.3.2015, ש' 18-19), בן זהב מסר כי "[...] היינו אני ו[העורר] אולי עוד חבר עידן יצאנו שתינו, חזרנו הביתה ואני זוכר שכבר הייתי מסטול ואז [העורר] אמר שהוא יוצא לא זוכר אם אמר כדי לפגוש מישהו או סתם מסיבה אחרת שאני לא זוכר, ואני בדיוק נרדמתי ואני זוכר שבבוקר למחרת התעוררתי והוא היה בבית" (הודעת בן זהב מיום 7.10.2014, ש' 6-2 – ההדגשה הוספה, ע' פ').

15. למול כל אלה הצביע בצדק בא כוח העורר על קושי ראייתי מסוים הועלה מן התיאור שמסרה מ' ביחס לתוקפה: "שחום, גובה כ-1.60, ישראלי, קירח, רזה, נראה כבן 30 לערך" (הודעת מ' מיום 27.4.2014, ש' 18). אכן, תיאור זה אינו משקף בהכרח את מראהו של העורר (יצוין כי בית המשפט המחוזי התרשם כי גובהו הוא כ-1.72 מטר). ברם, כפי שציין בית המשפט המחוזי, האירוע הנטען התרחש בשעת ליל, נראה שמשכו לא היה רב והבהלה שוודאי אחזה ב-מ' במהלכו מובנת. יש אף להביא בחשבון כי מ' זיהתה את תוקפה כמי ששלח לה את הודעת הפייסבוק יום קודם לכן, כך שאפשר שהייתה מודעת למראהו. אציין עוד כי בא כוחו של העורר ביקש לתלות יחבו בכך ש-מ' לא הזכירה בתלונתה כי לתוקפה היה זקן, בעוד שמתמונת מעצרו של העורר מתברר כי לעורר זקן כאמור. עיינתי בתמונות שצורפו לחומר החקירה וסבורני כי אין בטענה זו לסייע לעורר. תמונות אלו צולמו, לפי התאריך הרשום לצדן, ביום 12.5.2014, וזאת שעה שהאירוע הנטען התרחש ביום 25.4.2014. זקנו של העורר לפי תמונות אלו נראה בן כמה ימים, ואין לשלול את האפשרות כי במועד הרלוונטי פניו של העורר היו מגולחים.

16. סיכומי של עניין הוא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אישום זה, גם אם עוצמתן אינה גבוהה. שאלת זיהויו של העורר – המעוררת קושי מסוים – תצטרך להתלבן בהליך העיקרי.

האישום השלישי

17. במרכז חומר הראיות הנוגע לאישום השלישי, אשר לפי נוסחו המתוקן מייחס לעורר עבירות של אינוס ומעשה סדום עמוד 7

בנסיבות של אינוס, נמצאות הודעותיה של ר'. ר' מסרה הודעות מפורטות וסדורות במשטרה ביחס לאירוע נושא האישום. בהודעתה מיום 22.3.2015 תיארה ר' כיצד ביקש ממנה העורר שתפשוט את חולצתה ומשסרבה לעשות כך תפס העורר את חולצתה וניסה להורידה בכוח, ובהמשך הכה אותה בפניה. ר' הזכירה כי העורר ציווה שתוריד את חזייתה ותיארה לפרטים את האירוע שבמסגרתו נשפכה כוס המים והעורר הורה לה להביא מגבת באומרו: "את חיילת שלי". עוד ציינה ר' את אירוע שפיכת הסוכר (הודעת ר', ש' 42-2). בהודעתה הוסיפה ר' כי סיפרה לאחותה על שהתרחש באותו יום (ש' 57); וכי כשחזרה לעבודה תיארה את האירוע גם לאחת העובדות אשר הבחינה בסימני אלימות על גופה (ש' 60). בהמשך נדרשה ר' לאירוע שהתרחש בבר. ר' מסרה כי לאחר שהתקבלה הודעה במכשיר הטלפון הנייד שלה שאל העורר עם מי היא משוחחת, ותיארה כיצד דרש לקבל את המכשיר שאם לא "אני אדקור אותך בכל הגוף" (ש' 73-87). פרטים אלה בדבר האירוע בבר מסרה ר' בזמן אמת גם לשוטרת שהגיעה למקום (ראו מזכר מיום 22.3.2015 מאת עיינה יצחק).

18. בהודעה מאוחרת יותר, שנמסרה ביום 27.8.2015, חזרה ר' על עיקרי הדברים ותיארה אירועים נוספים שהובילו לתיקון כתב האישום: "[העורר] משך לי בשיער הוא נשכב עלי והחדיר לי את איבר מינו לפי הטבעת זה כאב לי" (ש' 22-23); ובהמשך: "[...] הוא נשכב מעלי ונגע בי ואמר לי איזה כיף להרגיש אותך ואז החדיר את איבר המין שלו לאיבר המין שלי. זה כאב לי הייתי כמו בובה" (ש' 40-42). עוד עמדה ר' על הסיבה לכך שלא הזכירה דברים אלה בהודעתה הקודמת: "[...] כבר קניתי את זה שאולי מישהו שם לו משהו ואולי לא הוא אשם. גם פחדתי [...] פחדתי שיתנקם בי או שלא יאמינו לי וריחמתי עליו שאם הוא לא בסדר שילך לטיפול ופחדתי שיישב בכלא ואז יצא ויחפש אותי וישמור לי טינה" (ש' 63-67; ראו גם הודעתה של ר' מיום 11.9.2015). חיזוקים משמעותיים לדבריה של ר' ניתן למצוא בתמונות גופה המצויות בתיק החקירה, שאחת מהן שלחה ר' גם לעורר לאחר שהטיחה בו: "אתה זוכר בכלל מה עשית לי?". בעותק של תמונות אלו שתויק ב"קלסר ראיות" (שם הן נשמרו באיכות גבוהה) ניתן להבחין בבירור בסימני אלימות על גופה.

19. בא כוחו של העורר סבר כי דרישת ה"פיצוי" מצד ר', כמו גם העובדה שפגשה את העורר בבר לאחר מכן, מחלישה את התשתית הראייתית בעניינו. איני רואה לקבל את הטענה. אשר לסוגיית התשלום – ר' ציינה בהודעתה מיום 22.3.2015 כי כשעזבה את הדירה אמר לה העורר: "אני מצטער על מה שעשיתי לך, זה לא הייתי אני, אני אפצה אותך ואני אתן לך 50,000 ש"ח" (ש' 51-52). בהמשך נחקרה ר' באזהרה בחשד לסחיטה באיומים. בהודעתה מיום 25.3.2015 הסבירה ר' כי העורר שלח לה הודעות שבהן "הוא כתב שמגיע לי פיצוי כספי על עוגמת הנפש שהוא גרם לי בכל מה שסיפרתי בתלונה שלי במשטרה" (ש' 2-3). עיינתי בהעתקי הודעות ה-WhatsApp שמצויות בתיק החקירה, ולטעמי יש בהן לכאורה כדי לחזק את גרסתה של ר'. אכן, אין לחדד כי מן ההודעות עולה האפשרות כי ר' הייתה נכונה לסיים את הפרשה תמורת קבלת פיצוי כספי מן העורר, ברם אך בכך אין כדי לגרוע מהפליליות הטמונה במעשים המיוחסים לעורר. למעשה, ההודעות האמורות תומכות בגרסתה של ר' שכן הן מתעדות כיצד ר' מפנה כלפי העורר האשמות שונות (למשל: "אתה קולט מה עשית לי??? [...] התעללות של 4 שעות שאני לא ישכח לעולם. אתה לא תמשיך את החיים שלך כרגיל. ומאחורה תשאיר בנאדם הרוס") – ותחת התנערות מהאשמות אלו, משיב לה העורר: "אז בואי ניהיה ביחד. בלי רעש". לבסוף יצוין כי יום לאחר חקירתה באזהרה של ר' התייצב העורר בתחנת המשטרה וביקש לבטל את תלונתו נגדה בגין סחיטה, אך זאת "בתנאי שהיא ביטלה את התלונה נגדי והתיק ייסגר, אם לא זאת הגנה שלי להוכיח את חפותי" (הודעת העורר מיום 26.3.2015).

20. חילופי דברים נוספים בין השניים מחזקים אף הם, ביתר שאת, את גרסתה של ר'. בשלב מסוים מטיחה ר' בעורר: "אתה

פירקת אותי מכות אני לא יכולה ללעוס כי כל הפרצוף כואב לי". העורר משיב: "לא", אך ר' ממשיכה: "הייתי רוצה שיכניסו אותי למכונה שתשכיח לי את הזיכרון הרע הזה מאתמול כי אין לי מושג איך אני ממשיכה קדימה מפה", "ולא מספיק המכות שלך למה גם אנסת אותי??? למה זה מגיע לי??? כי אמרתי לך שאני שומרת על עצמי? למה עשית לי את זה?", "ובנוסף לכל זה הייתי צריכה לצאת היום מהבית בכוח כדי לקנות כדור [למניעת היריון - ע' פ']". על כל אלה עונה לה העורר: "סורי אהבה שלי", "אני עם דמעות פה". בהמשך אומרת לו ר': "מאחורי הסורגים המקום שלך", "ואתה תקבל את זה", והעורר נוקב בשמה בהודעה נוספת ואומר: "מתנצל".

21. מכאן לשאלת הפגישה המאוחרת בין העורר לבין ר' בבר ברחובות אשר להשקפתי גם בה אין כדי לסייע לעורר. ר' הסבירה בהודעתה מדוע לא התלוננה במשטרה מיד על האירוע באומרה: "הייתי בהלם, כי האמנתי לו שהוא לקח סמים ומישהו שם לו משהו וזה לא 'הוא' וזה לא ההתנהגות שלו". כשנשאלה מדוע המשיכה להיפגש עמו השיבה: "דפוקה, אין לי סיבה" (הודעת ר' מיום 22.3.2015, ש' 104-107), ובהמשך אמרה: "הוא כל הזמן הצטער ואמר לי שחבר שלו שהוא לא רוצה להגיד לי מי זה שם לו משהו במשקה וזה מה שגרם לו לעשות את מה שעשה והאמנתי לו" (הודעה מיום 25.3.2015, ש' 13-14). מכל מקום, איני סבור כי פגישה מאוחרת בין נפגעת עבירת מין לכאורה לבין תוקפה יש בו כדי לשלול, מניה וביה, את דבר קיומה של התקיפה המינית, ודאי שלא לשמוט את הקרקע תחת התשתית הראייתית הקיימת.

22. לכל אלה יש להוסיף כי העורר אמנם הכחיש במשטרה את שיוחס לו, אך לא כפר בכך שפגש במועד הרלוונטי את ר'; בכך שהשניים התנשקו; ובכך שנגע בחזה ("יכול להיות שכן, לא זוכר") (הודעת העורר מיום 22.3.2015, ש' 17-36). העורר אף לא הכחיש כי אמר ל-ר' כי שמו סם בשתייה ששתה, ולכן נהג כפי שנהג: "אמרתי לה את זה כדי להחזיר אותה למציאות כי היא קצת משוגעת", כלשונו (ש' 62-63).

23. תימוכין נוספים לגרסתה של ר' ניתן למצוא בהודעות שמסרו אחרים שלהם סיפרה ר' על שאירע. ע', בן זוגה הנוכחי של ר', תיאר בפירוט את שסיפרה לו ר' ומסר פרטים רבים המשתלבים עם גרסתה. כך, למשל, תיאר ע' כיצד אמר העורר ל-ר' "את חיילת שלי"; כיצד סטר לה העורר; כיצד פחדה ר' לצאת מן הבית; וכן הלאה (הודעת ע' מיום 1.9.2015, ש' 7-17). ר' א', העובדת עם ר' במקום עבודתה, מסרה כי ר' סיפרה לה על האירוע כששבה לעבודתה, וכי מצבה הנפשי היה קשה: "היא בכתה המון, הייתה מאוד נסערת, לא מצאה את עצמה, היו לה גלי חום" (הודעת ר' א' מיום 2.9.2015, ש' 36). גם א', בן זוגה לשעבר של ר', תיאר כי ר' סיפרה לו על האירוע. אכן, לפי דבריו של א', ר' תיארה לו כי נאנסה על ידי העורר באיומי סכין (הודעת א' מיום 1.9.2015). אמנם, שאלה היא מדוע נתון זה, שהוא נתון משמעותי, לא הוזכר על ידי ר' או על ידי מי מהאחרים שעמם היא שוחחה. ברם, נראה כי בשלב זה טרם התבקשה ר' להשיב לשאלה זו, ועל כן יש להניח כי הדברים ילובנו בהליך העיקרי.

24. להשלמת התמונה יצוין כי על פי "טופס לוואי למוצגים" הקיים בתיק החקירה, ר' מסרה לידי המשטרה גופיה שעליה, על פי הנטען, שאריות זרעו של העורר. בתיק החקירה מופיע מסמך שכותרתו "זיהוי דנ"א מספר: 11303" שבו צוין כי המוצג - אותה גופיה - מתאים לעורר, אך תחת הכותרת "הערות" נכתב: "יש לבדוק את משמעות ההצלבה המצורפת", ודומה שאין מדובר בחוות דעת סופית. חרף משמעותה הראייתית הברורה של בדיקה זו, משהצדדים לא התייחסו אליה בטיעוניהם לפניי איני רואה להביאה בחשבון במסגרת שקילת החומר הראייתי בשלב זה.

25. סופו של דבר: ביחס לאישום זה קיימת תשתית ראייתית ברמה המספקת לשלב דיוני זה.

האישום הרביעי

26. עיקר טענות העורר בעניין אישום זה נוגעות לכך ש-נ' העידה במשטרה כי היא תוכל לזהות את האדם שתקף אותה (בהודעתה מיום 18.7.2015 אכן אמרה נ' כי היא "מאמינה" שתוכל לזהות את העורר; עמ' 3, ש' 8). ברם בהמשך, משנערך לה ביום 20.7.2015 מסדר זיהוי תמונות, זיהתה אדם אחר. אין ספק כי עובדה זו מעוררת קושי, אך גם בעניין זה ראוי להביא בחשבון את השעה המאוחרת שבה התרחש האירוע הנטען ואת המצוקה הרבה שבה הייתה נתונה נ', אשר כאמור מעלה אין בין הצדדים מחלוקת על כך שהותקפה. נ' תיארה בהודעה מיום 20.7.2015, לאחר מסדר הזיהוי, כי לא ראתה את פניו של מי שתקף אותה במלואן: "אולי לכמה שניות רק כשהוא היה רחוק ממני ובחושך, רוב זמן התקיפה הייתי עם הראש למטה כי הוא החזיק אותי מהשיער ולא יכולתי להסתכל למטה" (ש' 2-4). אוסיף כי התבוננות בתמונות השונות שהוצגו ל-נ' מעלה כי האדם שאותו זיהתה נ' דומה במראהו החיצוני לעורר.

27. עוד בשאלת הזיהוי ראוי לציין כי ביום 22.7.2015 נעשה ניסיון לערוך עימות בין נ' לבין העורר וזאת מבלי שנאמר למי מהשניים קודם לכן כי יערך עימות מעין זה. ממזכר שערך רס"מ ישראל סיאנוב עולה כי אף שלא נאמר ל-נ' כי יערך עימות, מיד כשהבחינה נ' בעורר היא נמנעה מלהיכנס לחדר, "נראית מפוחדת מאוד וחוששת [...]" היא פונה אליי ואומרת לי שלא אמרנו לה שעושים עימות". אציין כי צפיתי בסרטון המתעד את עריכת העימות והתרשמתי הייתה דומה. רס"מ סיאנוב ציין עוד כי גם לעורר לא נאמר כי יש כוונה לערוך עימות בינו לבין נ', אך "למרות זאת זיהה החשוד את הקורבן ונלחץ כאשר ראה אותה נכנסת" (מזכר מיום 22.7.2015). בהודעתה מיום זה תיארה נ' כיצד נכנסה לחדר והבחינה בעורר: "ברגע שראיתי את הפנים שלו, זה פשוט תחושה של פחד ישר וכאילו משהו המוכר הזה ישר קפץ לי הפנים שלו [...]" אם היו נותנים לי לזהות במסדר עם אנשים ולא תמונות, אני מניחה שהייתי מזהה אותו [...] ברגע הראשון שראיתי אותו – זה הוא [...]". (ש' 3-18). גם במהלך העימות, כעולה מדו"ח ביצוע עימות מאותו מועד, ציינה נ' כי העורר "נראה מאוד כמו התוקף, אני לא יודעת" [ת] אם זה הוא בוודאות אבל מאוד מאוד דומה" (ש' 2-3).

28. בא כוחו של העורר ביקש למצוא פרכות בתשתית הראייתית בעדותו של לוי, שהיה כאמור עד ראייה לאירוע. עיינתי בהודעתו של לוי (הודעה מיום 18.7.2015). זהו התיאור שמסר לוי: "הוא [החשוד – ע' פ'] היה עם חולצה כתום אדום, מכנס כהה, קירח, קצת שחום, גובה בערך 170, מבנה גוף רגיל" (ש' 13). תיאור זה, מפי מי שאף הוא הבחין במתרחש בשעה מאוחרת, אינו מאפשר לטעמי לשלול את האפשרות כי העורר הוא שתקף את נ', בהינתן שלוי תיאר את התוקף כ"קצת שחום" ומשהגובה שנקב בו מתאים לגובהו של העורר. בהקשר זה ראוי להתעכב על כך שלוי תיאר את התוקף כמי שלבש חולצה שצבעה "כתום אדום", וכך מסרה גם אירינה פקטור שהייתה עדה לאירוע (הודעה מיום 18.7.2015, ש' 7). עדה נוספת, מאי סלע, מסרה כי אנשים שהיו במקום תיארו את התוקף "בחולצה אדומה עם מכנס ג'ינס וקירח" (הודעה מיום 20.7.2015, ש' 4-5). דו"ח פעולה שהוכתר "דוח פעולה אירוע 077 ירקון" מיום 18.7.2015 מעלה כי בליל האירוע מסרה נ' כי תוקפה הוא "גבר קרח מבנה גוף בינוני עם חולצה טי שרט אדומה ומכנס ג'ינס כחול". בליל מעצרו התבקש העורר לתאר עצמו ומסר כי הוא לבוש "טי שרט אדום", "ג'ינס כחול" וראשו "מגולח" (הודעת העורר מיום 18.7.2015, ש' 48) – תיאור שאף שאין הוא ייחודי, נקל לראות כי אין הוא סותר את שמסרו העדים לאירוע.

29. נקודה נוספת הראויה להתייחסות היא האופן שבו נתפס העורר בליל האירוע. דו"ח פעולה שערכה רס"ל נופר לוי ביום 18.7.2015 מתאר כיצד נעצר העורר: "הבחנתי בחשוד אשר עונה לתיאור מבחינת הבגדים שלבש, הנ"ל היה לבוש בחולצה אדומה קצרה, ג'ינס, קירח, בהיר עור, לערך בגיל ה-30 לחיו. אציין כי הנ"ל היה נורא מזיע ולחוץ". תיאור דומה מסר בדו"ח פעולה נוסף גם רס"ל שמואל פנקר: "החשוד היה מזיע מאוד ולא ברור מהיכן הגיע למקום ואיפה היה לפני. החשוד לא ענה לשאלות מהיכן הגיע וכל הזמן גמגם"; וכך גם רס"ל אהרון כהן בדו"ח פעולה שערך: "לציין כי החשוד היה נסער, מזיע בצורה יוצאת דופן בהתייחס למזג האוויר ונשימותיו כבדות כאדם אשר ביצע פעילות ספורטיבית". לכך שהעורר נתפס בקרבת מקום במצב זה – כשפרטי לבוש מתאימים לאלה שתיארה נ' והעדים האחרים, כשהוא מגמגם, "נורא מזיע ולחוץ" – חשיבות ראייתית לכאורה.

30. אציין כי בחומרי החקירה מצוי סרטון שהועתק ממצלמות אבטחה שבהן נראה לכאורה העורר כשהוא הולך אחר נ'. רס"ל אלון ויסמן ציין במזכר מיום 21.7.2015 כי זיהה את העורר בסרטון "בוודאות גבוהה" כמי שנצפה הולך לאחר נ', וזאת לאחר שחקר את העורר יום קודם לכן. שוטר נוסף אשר צפה בסרטון, רס"ר איתי גולנדר, ציין במזכר מיום 20.7.2015 כי מי שנראה הולך אחרי נ' הוא "אדם שדומה מאוד בצורתו החיצונית לחשוד [העורר – ע' פ']". יחד עם זאת, בית המשפט המחוזי קבע בהחלטתו כי מסרטון זה, שאינו באיכות טובה, קיים קושי להסיק מסקנות בעלות משקל ממשי לעניין הזיהוי שכן הדמות הנראית בו – מטושטשת. כשלעצמי, אני רואה לקבוע מסמרות בעניין זה.

31. לבסוף נדרשת התייחסות לגרסת האליבי שהעלה העורר. כאמור, העורר טען כי בערב האירוע הוא שהה עם אחיו ועם כמה חברים בבר בתל אביב. דא עקא, מהודעת האח שנמסרה במשטרה עולה כי העורר עזב את הבר במהלך הערב. האח, רונן, העיד כי שוחח עם אחד אליין עובדיה (ככל הנראה חבר משותף ששהה בבר בליל האירוע), ו"הוא [עובדיה – ע' פ'] אמר שהוא לא ראה את [העורר] כבר במועדון בשלב כלשהו, הוא לא יודע עם מי הוא יצא" (הודעה מיום 20.7.2015, ש' 14-15). גם החבר אפללו לא ידע למקם את העורר בבר בשעה הרלוונטית. כשנשאל "מתי [העורר] יצא מהבר הזה", השיב: "לא יודע מת[ני] [העורר] יצא אולי לפניי אולי אחריי" (הודעה מיום 24.8.2015, ש' 14-15).

32. לטעמי די בראיות הללו כדי להקים סיכוי סביר להרשעת העורר במיוחס לו, וזאת חרף הקושי המסוים הטמון בכך ש-נ' לא זיהתה את העורר במסדר התמונות, כאמור מעלה.

על רקע כל האמור באתי למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה להרשעת העורר בכל אחד מן האישומים המיוחסים לו, הגם שעוצמת הראיות אינה זהה ביחס לכל אחד מן האישומים.

חלופת מעצר

33. העורר סבור כאמור כי יש מקום להפנותו לשירות המבחן כדי שזה יערוך תסקיר מעצר ויבחן חלופת מעצר שיש בידו להציע. בית המשפט המחוזי קבע כי על רקע המסוכנות הנשקפת מן העורר אין לעשות כן. לא ראיתי לשנות ממסקנה זו של בית המשפט המחוזי. אכן, גם לאחר שנמצא כי ישנן ראיות לכאורה להרשעת נאשם במיוחס לו, עדיין שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך של חלופת מעצר שבה הפגיעה בחירות היא פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). דעתי,

עמוד 11

כדעת בית המשפט המחוזי, היא כי לעת הזו לא תוכל חלופת מעצר לאיין את המסוכנות הנשקפת מן העורר. לעורר מיוחסים 4 אישומים שעל פי הנטען בכל אחד מהם הותקפה מתלוננת אחרת - ועובדה זו כשלעצמה מלמדת על מסוכנות רבה. כידוע, אין חובה סטטוטורית להידרש לקבלת תסקיר מעצר והדבר מסור לשיקול דעתו של בית המשפט. ככל שסבור בית המשפט כי עילת המעצר היא בעוצמה כה גבוהה עד כי לא ניתן יהיה לאיינה בדרך של חלופת מעצר, מתייחר הצורך בבחינת חלופות מעצר קונקרטית וממילא אין צורך להורות על עריכת תסקיר מעצר (ראו בש"פ 6120/14 ברקאת נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (23.9.2014); בש"פ 399/14 מנשה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (22.1.2014)). במקרה זה לא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטתו של בית המשפט המחוזי להימנע מעריכת תסקיר מעצר.

34. סוף דבר: משמצאתי כי ישנן ראיות לכאורה להרשעת העורר במיוחס לו, על רקע המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן העורר ולאחר שהשתכנעתי כי חלופת מעצר בעניינו לא תסכון - החלטתי לדחות את הערר.

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, כ"א בחשון התשע"ו (3.11.2015).

ש ו פ ט